

از مرکز نوآوری صنعت نفت تا پارک نوآوری صنعت نفت

سردبیر |

شتاب‌دهنده‌ها معمولاً کوتاه‌مدت هستند، عموماً حداکثر ۶ ماه، ولی مراکز نوآوری اکثراً با پروژه‌های بلندمدت کار می‌کنند. شتاب‌دهنده‌ها معمولاً هر ایده‌ای که در ابتدا حتی هیچ ربطی به علم ندارند را می‌پذیرند، ولی در مراکز نوآوری معمولاً کارها بر مبنای پژوهش و تحقیق انجام می‌شود.

اپیزود یک:

افتتاح مرکز نوآوری پژوهشگاه صنعت نفت

به گزارش پایگاه اطلاع‌رسانی وزارت نفت، روز دوشنبه (۲۵ آذرماه ۱۳۹۸) در جریان برگزاری رویداد پترولیوم تیک‌آف، مرکز نوآوری پژوهشگاه صنعت نفت با حضور وزیر نفت افتتاح شد.

طبق گفته‌ی توفیقی رئیس پژوهشگاه صنعت نفت، انگیزه‌ی اصلی پژوهشگاه از ایجاد مرکز نوآوری، ایجاد ظرفیت‌های جدید است تا از کسب‌وکار جوانان حمایت کنیم و با بهره‌مندی از جوانانی با استعداد که می‌توانند منشأ خلق ارزش افزوده‌ی بیشتر و بیشتر شوند، به سرمایه‌ی خود بیفزاییم.

وی با تأکید بر اینکه در طول سال‌های گذشته شاهد تلاش وزیر نفت در شکل‌گیری عرصه‌ی اکوسیستم‌ها بوده‌ایم، افزود: تشکیل این اکوسیستم‌ها را می‌توان در ایجاد رشته‌های مرتبط با حوزه‌ی نفت در دانشگاه‌های رتبه اول کشور، فارغ‌التحصیلی صدها دانشجوی با استعداد در این رشته و

آنها شرکتی با گروه استارت‌آپ تاسیس و در مقابل سرمایه‌گذاری اولیه و آموزش‌ها و خدماتی که به صاحبان ایده می‌دهند سهمی از شرکت را در اختیار می‌گیرند، البته می‌تواند تاسیس شرکت هم در کار نباشد و در قبال حمایت‌های مالی و معنوی از طرح‌ها، سهمی از آینده‌ی تولیدی محصول را در اختیار بگیرند.

معمولاً شتاب‌دهنده‌ها فعالیت‌هایی با سرعت بالا انجام می‌دهند و بعد آن را به حالت شرکتی مستقل رها می‌کنند (پس از پذیرش نهایی طرح و سرمایه‌گذاری بیشتر شتاب‌دهنده) البته با سهام محفوظ شتاب‌دهنده، ولی در مراکز نوآوری این‌گونه عمل نمی‌کنند و در هسته‌های پژوهشی خود در زمینه‌های مختلف به مطالعه‌ی طرح‌های مختلف می‌پردازند و بحث تجاری‌سازی را با یک شریک یا همکار صنعتی یا دولتی انجام می‌دهند.

البته این مراکز از پژوهشگرانی که ایده‌های مناسب دارند هم دعوت به همکاری می‌کنند. نکته‌ی دیگر که بایستی به آن توجه کرد این است که شتاب‌دهنده‌ها می‌توانند انتفاعی یا غیرانتفاعی باشند ولی مراکز نوآوری عموماً وابسته به دولت‌ها هستند.

شتاب‌دهنده‌ها معمولاً با برگزاری مسابقاتی به جذب ایده می‌پردازند، ولی مراکز نوآوری معمولاً این‌گونه نیستند.

افراد خود درخواست بررسی ایده را می‌دهند و یا به عنوان یک پژوهشگر از آنها دعوت به همکاری می‌شود.

به وجود آمدن تغییرات سریع در فناوری‌های روز دنیا و مسائل اجتماعی جامعه‌ی امروز از جمله عواملی هستند که باعث ایجاد مراکز نوآوری شده است.

مراکز نوآوری با همان ایده‌ی جذب خلاقیت‌ها و نوآوری‌های افراد ایجاد شده‌اند و به دنبال عرضه‌ی یک محصول به بازار هستند، البته محصولی که بر مبنای دانش و پژوهش ساخته شده باشد.

آنها با تامین بودجه‌ی فعالیت خود از شرکت‌هایی که به آنها وابسته هستند و یا شرکت‌هایی که طرح‌ها را به آنها می‌فروشند، به حیات خود ادامه می‌دهند، البته سهمی از بودجه در نظام حاکم هر حکومت هم دارند. افزایش تعداد افراد تحصیلکرده، مخصوصاً در پنجاه سال گذشته، فکر ایجاد مراکز نوآوری را در بین محیط‌های آکادمیک و صنعتی شکل داده است.

طبق تعریف صندوق حمایت از پژوهشگران و فناوران، «مرکز نوآوری، مرکزی است متشکل از یک یا چند تیم نوآور که با همکاری مراکز تحقیقاتی و شرکت‌های متقاضی محصولات جدید در یک حوزه‌ی تخصصی در چارچوب برنامه‌ای بلندمدت با هم همکاری می‌کنند».

در مقابل، شتاب‌دهنده‌ها از یک تیم استارت‌آپ که دارای ایده‌ای مورد تأیید است، حمایت می‌کنند. در واقع ایده‌های استارت‌آپ‌های مختلف را گلچین می‌کنند و بهترین آنها که در کمترین زمان به بیشترین سود برسد را انتخاب می‌کنند.